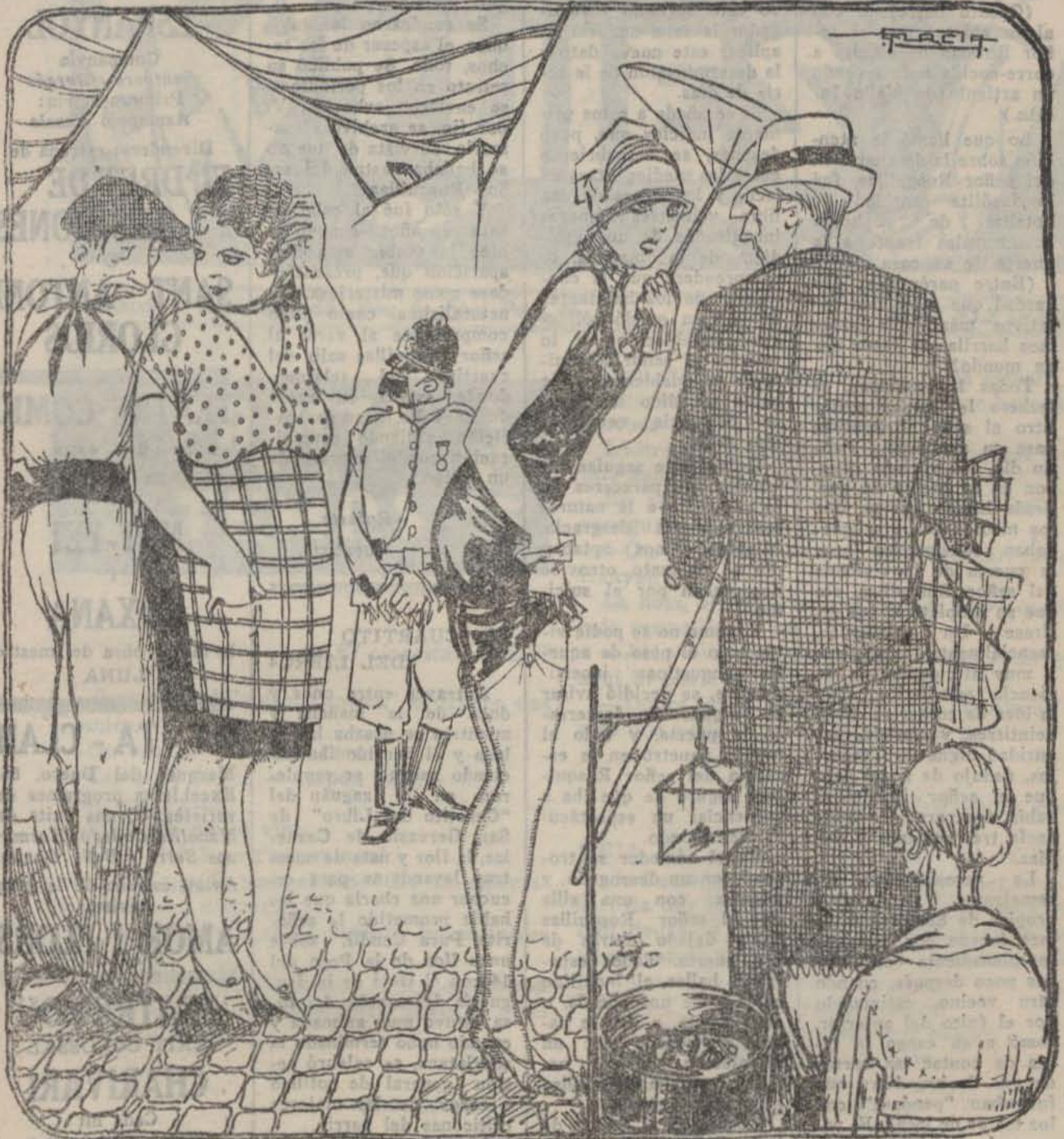

LA TUIES

—Sembla que la "Pitets" prospera, noia.
—Oh, és que ha trobat un senyor de preu que l'empeny.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

La desaparición del señor Rosquillas

(Cuento barreado con algún chiste que el señor Rufasta ha escrito a corre-cocida todo leyendo un artículo de Valle Inclán.)

Lo que llamó la atención sobre la desaparición del señor Rosquillas, fué la insólita cantidad de botellas de yoghurt amontonadas frente a la puerta de su casa.

(Entre paréntesis: ¿es verdad que salen dos rotativos más? ¡Ya haremos barrila, ya vatúa nada mundo!)

Todas las mañanas, el lechero le llevaba medio litro al señor Rosquillas para su almuerzo. Pero un día, los vecinos cayeron en la cuenta de que, desde hacía varios, que los medios litros se quedaban consignados ante la puerta de la vivienda del señor Rosquillas, sin que su propietario los retirase. Un calculador, esencialmente perspicaz y muy aficionado a la ciencia estadística, tuvo la idea de contarlos. Eran veintitrés, y con una seguridad digna de Tresueños, dedujo de aquel dato que el señor Rosquillas había desaparecido desde hacía tres semanas y dos días.

La verosimilitud de semejantes deducciones, propias de Sherlock Holmes, fueron, por otra parte, plenamente confirmadas poco después, cuando otro vecino, estimulado por el éxito del anterior, tomó a su cargo la tarea de contar las barras de pan de una libra que formaban "pendant" con los tarros de leche. El número de panes era igualmente de veintitrés, y tu-

vo este segundo investigador la feliz audacia de aplicar este nuevo dato a la determinación de la serie de días.

Si se añade a estos primeros indicios que, poco después, se descubrieron entre los medios litros de leche y los panes de una libra, veintitrés números inutilizados de un periódico de la mañana, se comprenderá que la convicción de los habitantes de la casa quedó sólidamente establecido en lo relativo al señor Rosquillas. Indudablemente le había sucedido una grave desgracia veintitrés días atrás.

Únicamente seguían divididos los pareceres en lo referente a la naturaleza de la desgracia. Mientras unos optaban por el asesinato, otros se decantaban por el suicidio.

Y, como no se podía vivir bajo el peso de aquella angustiosa incertidumbre, se decidió avisar al Juzgado. Se descerrajó la puerta, y todo el mundo penetró en la estancia del señor Rosquillas, seguro de que iba a presenciar un espectáculo tremebundo.

En el comedor se tropezó con un desengaño, y además, con una silla que el señor Rosquillas había dejado detrás de una puerta. Todos esperaban hallar al inquilino colgado de una cuerda, o envenenado, o con la cabeza destrozada por un pistoletazo... Pero, no. Allí no estaba Rosquillas ni vivo ni muerto.

Acudieron al cuarto de baño, donde podía haberse ahogado sibaríticamente.

te. Pero tampoco. Y al dormitorio. Y al water. Y el señor Rosquillas seguía invisible.

Se sondearon los tabiques, el espesor de los techos, todo. Se publicó su retrato en los periódicos, se enviaron exhortos. Y, por fin, se archivó el sumario, en vista de que no se hallaba rastro del señor Rosquillas.

Y sólo fué al cabo de catorce años cuando se hizo luz sobre esta desaparición que, presentándose como misteriosa, era naturalísima, como pudo comprobarse al verse al señor Rosquillas salir del cuartito del teléfono, donde estaba en vano, desde el día de su desaparición, pidiendo comunicación con el aparato de un amigo.

Rufasta.
cuentista.

EL "CUARTITO DEL LIBRO"

Anteayer entre once y doce de la mañana y mientras se pasaba la colada y el hervido iba haciendo zuzuc, se reunieron en el zaguán del "Cuartito del Libro" de San Gervasio de Cazuelas, la flor y nata de nuestras lavanderas para escuchar una charla que les había prometido la señorita Pura Candil, sobre unos líos de la Pepa del 14 con el Gori de la droguería del cantón. La cosa estuvo muy animada y cuando hubo terminado la charlatana, se celebró sesión general de cotilleo a cargo de las mejores criticonas del barrio.

Los moños salieron indomnes.

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
Santpere-Bergés
Primera actriu:
Asumció Casals

Divendres: estrena de
**EL DRET DE
LES DONES**
O
**SANT ANTONI
GLORIOS**

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a
veure

NOT-YET

i

ROXANA

la millor obra del mestre
LUNA

BA - TA - CLAN

Marquès del Duero, 86.
Excel·lents programes de
varietats.—Grans èxits de
Manolita Collado, Hermanas Serra i Bella Dorita.

Aviat, estrena de la gran revista

AMOR I FLORS

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

CHARIVARI

Cada nit

CHARIVARI

Redacció i Administració: Bon de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOURS

El cineasta "enragé"

AL davant del "Capitol Cinema" es troben dos amics.

—On vas? — pregunta l'un.

—Cap aquí dintre — respón l'altre.

—A veure cine?

—Sí! Cada nit hi vinc.

—Cada nit? I no t'avorreixes?!

—Cà! M'agrada molt el cine! Es un espectacle econòmic i distret...

—I no t'avorreix veure sempre les mateixes pel·lícules?

—Home! Com aquell! Si son bones, no em sap pas greu! I si són dolentes, mira, agafo el diari i em poso a llegir...

Questió de mides

AL Passeig de Gràcia, tocant a València i un xic més avall del "Majestic Hotel" hi ha un mingitori subterrani.

Com que a poca distància hi ha la estació de Aragó del Gran Metro, molta gent que bada, s'equivoca.

L'altre dia va baixar-hi, víctima d'aquest erro, una xamosa i eixelebrada xicota.

En entrar al mingitori es va trobar amb un conegut que en sortia.

—On vas, Carmeta? — li va preguntar, tot estranyat.

La noia, al veure la seva badada es va quedar més vermella que un pebrot.

—Ai! — va exclamar — Es que em creia que aquí hi havia el "Metro".

—Doncs no — respongué ell —. A n'aquí, el més que podries trobar-hi, fora un pam...

Altra volta l'estanquer poeta

FEIA dies que no havíem passat per la Plaça de Lesseps. Diumenge hi vàrem ésser, i, a la sort de dur llàpiç i quartel·les a la butxaca, vàrem deure la sort de poguer reproduir el següent cartell anunciador que hi ha al mostrador de l'estanc de l'esmentada plaça:

"Si en pipa quiere fumar no tiene usted más que entrar. Le enseñarán un surtido que quedará usted aturcido. En boquillas, pitilleras, las hay de cien mil maneras para todo fumador y de clase superior."

L'èxit d'aquests cartells és tan gran, que a

l'estanquer en qüestió ja li diuen el poeta nacional de Gracia; ens asseguruen que hi un empresari que li vol demanar una revista per a estrenar-la en un dels teatres més populars de la barriada.

Quina llàstima que a la barriada dels Josepets no hi facin jocs-florals! Segurament, l'autor d'aquests versos s'enduria la flor natural.

Els cabells llargs

COM vostès ja deuen sapiguer, S. M. la Moda, la més tirànica de totes, ha decretat que allò dels cabells curts estava ja dat i beneït, malgrat l'oposició que hi han fet totes les dames, dames i damiseles... i els perruquers.

Menys mal que de la nova moda dels cabells llargs, si els perruquers en surten perjudicats, se'n beneficiarà el turisme.

I, si no, escoltin aquesta anècdota:

Una dama molt elegant està fent la seva maleta ja, quan arriba una amiga seva que va a fer-li una visita.

—Que te'n vas de viatge? — pregunta la nova arribada, davant dels preparatius.

—Sí! Me'n vaig a fer una excursió en auto Renault pel desert de Sahara!

—Vaia un acudit!

—Sí. Què hi vols fer? Bé m'haig d'amagar en un lloc o altre, mentre em creixen els cabells!

L'hortolà de Sont Boi

EL FENOMEN

EREN al cafè, una colla d'amics, i cadascú hi deia la seva. Com que ens trobavem entre homes sols, la conversa va agafar un caire gairebé relliscós i ens varem ficar en el terreny declaradament nandulandesc.

—De manera que vostè no ha fet mai de model?

—No senyor, però per el que veig, vostè tampoc no ha fet mai de pintor.

—Que si jo, un cop, vaig conèixer una xicota que així!

—Que si jo vaig tenir una amiga que era aixà!

I, per fi, un de la colla que fins llavors no havia dit res, va esclamar:

—Per cas curiós, en Plà!

—Quí era, en Plà?

—Què li va passar a n'en Plà?

Tothom feia les seves preguntes.

—En Plà — continuà dient el nostre amic — era, un veritable fenomen! Un gegant!

—Tant com això?

—Mireu: no més vos diré una cosa: no podia fer l'amor a cap dona!

—I, perquè?

—Perquè totes morien ofegades!

Novel·la de bons y mals costums

—La tracten malament?

—Ben al revés! Els senyorets són molt amables. Donya Flora em tracta com a una veritable amiga, com a una nina. Ens fem uns tips de jugar...! Bogeries, veritables bogeries, cregui'm! De vegades ens passem tota la nit sense dormir!

—Tota la nit...? — preguntà l'Ernest, engolint un excés de saliva que li obstruïa la gola.

—Sí; de dia la senyoreta dorm o té visites.

De mica en mica anava comprenent l'Ernest la "calitat" conjugal a què pertanyien els senyors d'aquella casa: als matrimonis moderns sense cuina ni menjador i amb dos llits per fer migdiada.

—I, el senyoret, és bò amb el servei?

—Un caramel·lo, però amb les seves ausències tan llargues, una es queda amb la mel als llavis.

I en dir això, la Bertina es recolzà en el butacó, i el seu cos es retorçà com el d'una serp, en evocar el contacte d'una carícia dolça, suau, plena de tendrors i saviesa...

L'Ernest no es pogué aguantar. Sentí dins d'ell desbocar-se tots els centaures de la luxúria, i alçant-se d'una revolada, clavà els seus llavis en l'abim plè de turbacions dels ulls misteriosos de la Bertina.

—Per Deu, senyoret! — protestà ella, melindrosa com una gata.

Ell l'alçà enfebrít i li rodejà la cintura, trèmol d'emoció, embriag de tots els instints carnals.

La Bertina es defensava lleument, en una resistència sorda, plena de concessions i de desitjos.

—No sigui nerviós, senyoret! — barbotejà, dominadora—. Mai m'hauria pensat que fos tan exigent! Segui, home, segui, que no n'hi ha per tant! Quina manera de malmetre les persones! Així, quietet, i sense nervis. Veu, home, com les coses no cal fer-les

malament i amb incomoditat?

—Què fas boija? Mira que es trencarà la cadira!

—No tinguis por, tontet, que ja hi estan acostumades. Si jo crec que ja n'han après el ritme...!

* * *

Ja a la porta, la Bertina preguntà:

—Essent així haig de dir a la senyoreta..?

—Que divendres a les tres de la tarda, passarà un auto a recollir-la.

—Escolta, nen meu: i a mí, quan me l'enviaràs l'auto?

—A tú? A tú un avió per poder volar fins a la glòria...!

Capítol V

DIJOUS. Les quatre. En el "Bouquet".

Una habitació quadrangular, pintada a l'es-malt i de colors suaus. Moblatge modern i de poc pes. Llit de metall daurat. Una otomana amb mitja dotzena de coixins de colors vius que desentonen de l'ambient de l'estança. Una tauleta en el centre, amb pastes i Màlaga. L'Ernest i la Marineta, una de les dues germanes, no perden el temps. Son feliços si de passar un parell d'hores fent cabrioles se'n pot dir felicitat. Ella frueix el regust agredolç d'aquella sessió, que n'hi recorda altres ja molt llunyanes. Ell, s'ha llençat en el remolí esbojerrat d'aquelles dues hores plenes de clarors noves per a ell, i vola, tal com volen les papallones al voltant del quinquè, preses en el vèrtig de la llum.

A l'habitació del costat, quasi igual a la ja descrita, en Vicens i la Roseta, l'altra germana, parlen assentats.

—Vàrem quedar en tres bitllets — diu ella, en veure que en Vicens treu la cartera.

—I bé, dona, aquí els tens — li respòn ell negui-

tós—, però veste'n, que es podria armar un galimaties del que difícilment en sortiríem.

—No vols res? — li pregunta ella, dreta davant del mirall, i carminant-se els llavis.

—No; avui no.

—Fes-me un petó, home, que al menys així em semblarà que me'ls he guanyat aquests bitllets.

... i el seu cos es retorçà com el d'una serp...

—Està bé...

—A la cara? Mira que ja fa dies que vareig sortir de col·legi... Aquí, nen, aquí...

—Sempre seràs la mateixa! Estàs contenta, ara?

—Com no'n tinc d'estar, si ets el rei per fer petons dolços...!

—Escolta'm tú: ja el sabrà fer bé el paper de "germana" aquella fava?

—Per això rai, no et preocupis! No veus que fa aquella cara de no haver trencat mai cap plat ni cap olla.

—Apa, doncs, deixa'm sol, que porto el meu "plan"...

—Quina llàstima! Tan bona tarda que hauríem passat nosaltres dos...

La mateixa hora i el mateix dia a casa l'Ernest.

La Mercè, plora; plora amargament, desconsoladament. Amb el plor sincer del que creu perduda per sempre més l'il·lusió de tota una vida. L'Ernest no és al despatx. No ha anat encara a la oficina. Fa una hora que ella està telefonejant i sempre, sempre rep la mateixa resposta: "No ha arribat, encara, donya Mercè, però no pot trigar...!"

I triga, triga...

Plena de desesperança deixa l'aparell per centèsima volta i cau aplanada en una cadira. Vol coordinar i no pot. El seu cervell va esvalotat d'una idea a l'altra, sense ordre ni concert. Corra, salta, es llença per els mons de la fantasia i la quimera, com un cavall desbocat...

L'anònim, el darrer anònim, ho diu ben clar:

"Si vol sorprendre al seu marit en braços de la dona que li roba l'amor, l'espero demà, dijous, a un quart

de cinc al carrer de Muntaner, cantonada a Rosselló. així es podrà convèncer de la veritat dels meus escrits. Un ver amic."

I era cert, absolutament cert: l'Ernest l'enganyava miserablement! La seva absència del despatx el delatava. Torna a telefonar. Espera pantejant la resposta del meritori. La mateixa d'abans: "Encara no ha vingut, donya Mercè". Demana que es posi l'apoderat a l'aparell. Tampoc li aclareix res. "Es estrany, molt estrany, donya Mercè, però encara no ha vingut..."

El dupte ja no hi cabia. L'infidelitat era certa. Precisament ella durant el dinar havia anat espiant tots els seus moviments i no eren clars, no eren sincers en ell. Unes voltes parlava cohibit i altres s'entregava amb ella a expansions amoroses completament fora de tò. Després, a l'anar-se'n li havia fet més petons que mai i més càl·lids i més golosos que mai. Era el remordiment que el rosegava, però la temptació era més forta que ell mateix.

N'estava, doncs, persuadida de què ell l'enganyava, de què l'amic tenia raó, de què li demostraria palpablement el desgaire inqualificable del seu marit, però així i tot, malgrat estar segura del barroer procedir del seu espòs, no acudiria a la cita. No. De cap de les maneres. Preferia callar, rosegat-se els punys, consumir-se, morir-se de pena abans de donar un escàndol. L'estimava massa ella a l'Ernest per venjar-se d'una manera tan vil, tan indigna del seu amor, desinteressat, foll, plè de tendrors maternals, que és com deuen estimar veritablement les esposes.

Posaria en joc totes les astúcies, tots els seus mè-

L'Ernest i la Marineta no perden el temps

rits personals per a lograr que l'Ernest, el seu Ernest, no oblidés les delitoses felicitats conjugals en braços de dones prostituïdes, buides de cor, vicioses, res més que vicioses i incapaces del més petit sacrifici per un amor estantís que ni senten ni els hi diu res més que materialitat.

Vèncer ella, sí, però omplir de fang el nom del seu marit i de vergonya la seva llar, mai. Primer renunciaria silenciosament a la felicitat que altres amors li havien robada.. LAURA BRUNET (Continuarà)

—Em sembla que em llogaràn com a mecanògrafa: el principal ja m'ha mirat tres vegades les cames.

ESPIRITISME

DURANT la mitja part del ball, la reunió havia tocat ja tots els temes i anà a parar, a la fi, al de l'espiritisme.

Tothom afirmà que això de l'espiritisme eren romanços i únicament la senyora Berta defensava una tèsis contrària:

—Jo els puc assegurar que n'he viscut un cas i és per aquest motiu que defenso l'existència de l'espiritisme.

—De debò? Expliquin's-el!

—Senzillament: aquest istiu, a Caldetes, una nit, després d'un ball i una gran festa en el Casino, me'n vareig anar al llit tota nerviosa. Si els hi confesso que el meu marit era a Barcelona,

ja que sols pujava el disapte per tornar-se'n dilluns al matí, comprendrà que en posar-me al llit la meva nerviositat anés en augment. Em revolcava per entre els llençols, m'abraçava als coixins, em gratava si tenia picor, però res hi valia: els meus nervis estaven tivants com cordes de guitarra. Així em vareig endormiscar entre núvols de rosa i llamarades de foc que em cremaven les entranyes. De sobte, vareig sentir un dolç estremiment. Una sombra es destacava dels núvols i s'apropava cap a mí. Jo, estesa totalment damunt del llit, cara al sostre i mans i cames obertes com les aspes d'un molí, vareig esperar. La visió fou completa. El somni dels més deliciosos que es puguin tenir. De mica en mica em vareig despertar i en obrir els ulls, vareig veure un home que saltava per la finestra de la meva habitació i es perdia entre l'espessa vegetació del jardí. Esverada i tement que es tractés d'un lladregot, vareig encendre els llums. Res de lladres: damunt de la tauleta de nit hi havia intactes les meves joies i el meu moneder. Llavors vareig creure amb l'espiritisme o amb els fantasmes, com vostès vulguin.

Tothom callà. El fet relatat era realment extraordinari. En Rodoreda, el simpàtic Rodoreda, quan la senyora Berta hagué acabat, somrigué diabòlicament, i aclarí:

—Res d'esperits, donya Berta. Recordi que precisament aquella nit vostè va ballar quasi tots els balls amb mí, i que varem anar moltes vegades al buffet. Vol dir que tot plegat no va ésser un xic efectes de l'escuma del xampany?

Donya Berta es mossegà els llavis i respongué sordament:

—Potser sí...

Havia acabat la mitja part. Els músics iniciaven un vals lent i adormidor de Strauss.

—Em fa l'honor, donya Berta? — pregà en Rodoreda galantment, oferint-li el braç.

—Gustosa, amic Rodoreda.

S'incrustaren l'un a l'altre i s'entregaren al dolç vèrtig del vals.

De sobte ella li digué arrapant-se-li encara més fort:

—Ets un lladre i un poca vergonya!

—Jo, donya Berta...?

—Sí, tú! Tu mateix t'has traït! El que entrà aquella nit a la meva habitació, fores tú!

—Si puc jurar...

—Doncs com saps que era "aquella" nit del xampany, si jo no la he precisada en el meu reltat? Digues, desvergonyit, digues...!

—Tan desagradosa et va ésser la meva visita, per tractar-me així?

—Però, i l'endemà, i l'endemà passat, que no vas veure que deixava la finestra oberta, mal ànima...!

—Espera resposta?

—Si la senyora em vol donar a mi el que li demanen, amb molt de gust esperaré la resposta.

LA PESCA

EL senyor Pons era molt aficionat a la pesca amb canya. Això, es una afició com un altra qualsevol. Però, a la seva dona, això no li feia gaire gràcia, perquè el dissapte a la tarda li guillava i no tornava fins el diumenge al vespre, gairebé a l'hora d'anar a dormir.

Consti que'l senyor Pons anava de debò a pescar. N'hi ha d'altres, de pescadors, que diuen que van a pescar al riu i on pesquen, és a dintre el llit d'alguna menor caia. Però, no. El senyor Pons era un home morigerat que no estava per excursions sexuals a fora els dominis conjugals. (Em sembla que ara acabo de fer una frase).

El cas és que la dona del senyor Pons, un diumenge a la tarda, es va escamar i, en vista de que'l seu marit li havia dit que se n'anava a pes-

ELS CABELLS A LA GARÇONNE

LA casadeta de nou, que du els cabells tallats curts, arriba a casa seva. El seu marit, que és molt desconfiat i gelós, li diu:

—On vas, amb aquest cabell tan llarg a l'esquena! Aquest cabell és d'un home!

K. Prietxet

L'INDISPOSICIO

LA Carmeta fa dugues hores que ha dinat i no es troba gaire bé. Es queixa de mal de cap i d'estòmac.

—Veste'n al llit — li aconsella una amigueta seva, que hi ha anat de visita.

—Al llit?—respon la Carmeta—. No em vinguis amb romansos, que, precisament, lo que'm convé és repòs...

Tit Hella

EL PLANY DE LA SENYORA MONICA

LA senyora Mònica té una filla que és cupletista. Treballa a l'"Ideal Concert", i, de tant en tant, fa bolos a Terrassa, a Granollers i a Mataró.

car a Mataró, va agafar el tren i, cap allà s'ha dit, a comprovar si el senyor Pons hi estava realment.

Però es va donar el cas que el señor Pons, que havia passat el matí pescant a Montgat, quan va acabar de dinar, com que li havien servit un menú compost de bouillavaise i llagosta, va sentir un imperiós desig d'anar corrents a casa seva a distreure a la senyora i distreure's ell de pas una mica, però, quan va arribar-hi, es va trobar amb que la seva dona havia guillat, sense dir a on.

No més hi havia la raspa, que s'estava arreglant per anar a la "Bohemia".

—Saps, Maria — digué el senyor Pons — que se't veu una cama molt maca?

Res, que el senyor Pons va mancar a la dona, en justa correspondència i merescut càstig d'ha-

Com que ja és bastant crescuda—té els seus vint-i-cinc anys—ha reclamat des de fa temps els seus principis d'independència i no consent que sa mare es fiqui en res dels seus assumptes.

L'altre dia, la senyora Mònica se'n planyia, davant de la portera:

—Figuri's — deia — que'm dona cada disgust! Ara fa tres dies que no ve a dormir fins a les cinc o les sis del matí... Oh! I a més, torna sola...

Van Tresca

LA PIANISTA

S ENTIT a la Rambla, entre dugues senyores que's troben casualment:

—I què? Ja està més bona, la seva nena?

—Ara sembla que ja està més bé... Però, cregui que ens ha fet veure de tots colors... Estava groga, prima, ullerosa... Ara, el metge, no li deixa tocar més al piano la seva composició favorita...

—I quina era?

—“La pregària d'una verge”,

K. Parró

ver duptat de la seva fidelitat. I, quan aquèsta va toïnar, el senyor Pons va exclamar, saltant-li al coll:

—Quina mala tarda m'has fet passar! Jo he vingut després de dinar, perquè al matí havia pescat molt i estava cansat... I, com que no has deixat dit a la Maria on anaves... Creu-me, que estava més impacient! Pregunta-ho a la minyona...

R. E. Tallet

EL NEGRE AUTENTIC

EL senyor Marlet estava desesperat. El bar del que era propietari, cada dia anava més malament. El cafè es tornava agre, la cervesa es passava i les gasseoses s'esbravaven en

—Això no es fa, senyoret! Que no veu que porto la vaixella?

—Està bé: deixa-la i tornarem a començar.

espera dels parroquians, que semblaven haver-li declarat el boicot.

I no és que a cal senyor Marlet no servissin bé, ni el seu establiment no fos confortable. Les taules eren netes, les cadires còmodes, les begudes sanes i barates... i, per damunt de tot això, servia als parroquians la Ciseta, la filla de l'amo que era una criatura de divuit anys i de lo més engrescador que pot imaginar-se.

Doncs, ni així hi anaven els parroquians, i això que la Ciseta no tenia res d'esquerpa i es deixava madruguar consciencudament pels poca xicots que entraven a l'establiment del seu pare a fer el vermut o a pendre el cafetó, amb gran indignació i escàndol del seu pretendent, en Quim, un betes i fils del barri, que ballava el xarleston, duia sabates rosses i ermilla de fantasia i jugava de mig-ala al “França Xica”.

Un jorn, el senyor Marlet va tenir la gran idea. "No volen venir? — va pensar—; doncs vindran tan si es vol com si no es vol". (Això ho havia sentit cantar anys enrera.) I en va fer una de crespada: va llogar un jazz-band, amb un negre que tocava el saxofon i tot, i va inaugurar unes vetllades xarlestonístiques - musicals que varen ésser un èxit espaterrant.

L'orquestra fou posar oli en un llum. Des d'aquell moment, la clientela del bar va augmentar com l'escuma. No s'hi cabia, es va haver de llogar la botiga del costat, comprar taules noves, llogar gent...

Cosa curiosa. La Ciseta, des de que l'establiment anava endavant, no tol·lerava la més petita llibertat per part dels clients. I el seu pretendent, en Quim, es mostrava, com és natural, cada dia més satisfet d'aquell canvi.

Ja estava gairebé fixada la data del casori, quan un dia, en Quim va dir al seu futur sogre:

—Vol dir que aquest negre que tenen a l'orquestra és negre de debò?

—Ja ho crec! — exclamà el senyor Marlet, mig ofès—. Tens de sapiquer que, a n'aquesta casa, no gastem res que sigui artificial.

Passaren uns dies, i un matí, la Ciseta va començar: Ai, què tinc! Ai, què tinc!, fins que no va quedar més remei que anar a cercar el metge.

Quan aquest arribà i vegé a la noia, va exclamar:

—Jo, aquí, no hi faig cap falta. A quí teniu d'anar a cercar, és a la llevadora.

La declaració de la guerra europea no va causar més emoció en aquella casa. Però, com que la cosa portava pressa, es va haver de fer el necessari i en el mateix moment que en Quim, assabentat de la nova, arribava, la Ciseta va donar a llum un infantó negre com una gola de llop.

—I ara! — exclamà el pare—. De quí és aquesta capsada de betum?

—Del... del negre del saxofon... — confessà la xicoteta.

La nova, que semblava havia d'ésser aclaparadora pel senyor Marlet, no li va causar la més petita emoció. Al contrari, es va girar cap a en Quim, i, triomfant, li digué:

—Mira-ho! Per a que dubtis, una altra vegada, de l'autenticitat de tot el que anunciem a casa!

Marcel Terra.

LES LLIÇONS D'ANGLES

Com vostès deuen sapiguer, a París, les cases hospitalàries s'anuncien amb el nom de "Lliçons d'anglès". Lliçons d'anglès vol dir fer l'amor a l'italiana, cosa que a París

agrada tant com a la dolça i porca Barcelona.

L'altre dia, un amic nostre que era a París, va anar a veure a un amic i es va equivocar de número. Li van obrir la porta i es va trobar en presència d'una colla de xicotes presentades a l'estil de ca la Brígida.

—Ai, dispensin! M'he equivocat! — va dir el xicot, que no estava per romanços.

—Entri, jove, entri — li va dir la mestressa—. Aquí, donem lliçons d'anglès.

—Doncs, dispensin — va fer el nostre amic, que no està en l'intrínquilis d'aquestes coses—. Jo pensava que donaven lliçons d'anatomia!

Bar Betta

RESULTATS OPOSATS

UN pintor que havia pres a una meuca per model, es lamentava de la seva mala sort.

—Noia — li deia —. Des de que t'he pres per model que no venc ni un quadre.

—Doncs, mira — li va contestar ella—. Des de que et faig de model, cada dia venen més clients a casa meua, a l'hora de la visita...

Van Bolla

—Ara que hi penso:estic aquí esperant en Pepet i tinc relacions formals amb en Joan. Pobre xicot, ja el planyo!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'à! **El!**

LA DOBLE PATERNITAT

LA Lluïseta està de vuit mesos. Això, a una noia que canvia d'amic a cada moment, és una cosa que devia fatalment ocórrer.

—I, de qui és la criatura? — vaig preguntar l'altre dia a la seva germana, que treballa en un concert del Paral·lel.

—Home: — em va respondre—. No n'estic segura del tot... Els tres primers mesos, deia que era d'aquell viatjant que anava amb ella, però, com que han renyit, ara li diu el senyor de Mataró que la té retirada, que és d'ell...

R. E. Tallet.

UN BON RECORD

EN una reunió mondana, parlen un senyor d'edat amb una senyora, també madura.

—Se'n recorda — diu ella — de quan erem joves, que un cop vostè se'm va declarar i jo no vaig voler acceptar les seves relacions?

El vell somriu i respon:

—Ja ho crec! Sempre he pensat que va ésser el dia més feliç de la meua vida...

F. Orrolla.

MENYS MAL!

EL senyor Retaulons, que, com vostès saben, es va fer milionari quan la guerra venent samarretes, va anar l'altre dia de visita a casa d'uns senyors de la aristocràcia.

A l'entrar, badant, va trencar, d'un cop de paraigues, un jerro de gran valor.

L'amo de la casa li va dir que no es preocupés, que allò no tenia cap importància, però, en el fons, va maleir al senyor Retaulons i a tota la seva parentela.

—Què valia molt aquest jerro? — va preguntar l'ex fabricant.

—Home... Era un vas de Sèvres, notable per la seva antiguetat...

—Ah! Menys mal! — feu el senyor Retaulons— Tractant-se d'una cosa vella...

A. Rambaire.

TOT S'APROFITA!

UN redactor de LA TUIES ha demanat al senyor Rufasta que l'excusés de la seva col·laboració durant una setmana.

—I això? Què et passa? — li ha preguntat el senyor Rufasta.

—Veurà, don Eleuteri, és que em caso, sap?

—De debó? I quan te cases?

—Demà.

—Doncs mira, aprofitant l'ocasió, demà passat enviem un conte sobre el tema: "De la manera de fer feliç a l'esposa".

Aquest Rufasta tot ho aprofita!

Makró.

ELLA TAMBE

LA Carmeta, una xamosa raspa de servei, està de sis mesos. Això, quan s'és bonica, i no es

tenen manies, passa gairebé sempre.

Com que ja està de sis mesos, la mestressa de la casa on treballa, se'n va haver d'enterar fatalment i llavors va venir l'escàndol, les explicacions... i la llaua, com diuen els clàssics.

—Carmeta —digué la senyora, amb tò de reconvençió—. Ja comprendrà vostè que, enterada del seu estat, em veig obligada a...

En sentir això, la Carmeta va posar-se a plorar. La senyora té bons sentiments, i va dir-li:

—Cregui que a mí em sab molt greu... però compregui que, donat lo que li ha passat...

—La senyora deuria ésser menys rigorosa amb mí — va dir llavors la raspa, agafant un xic d'esperança—. Al cap d'avall, la senyora està en el mateix estat que jo...

—Si, és cert — feu la senyora—. Però jo, ho estic del senyoret...

I la Carmeta, llavors, ingènuament, va respondre:

—Jo, també, senyoreta, jo també...

Lluís VII.

AL CASSINO

AIXO em va passar al Cassino de Montecarlo, un vespre que la partida estava d'allò més animada.

A davant meu, hi havia una xicoteta, molt bonica, que perdia constantment.

De prompte, ella s'em va acostar.

—Em vol deixar mil francs? — em va dir—. Els hi tornaré així que guanyi.

—I si perd?

Llavors la xicoteta va fer un gestic significatiu, i respongué:

—Si els perdo... ens en anirem d'aquí a qualsevol hotel i els hi tornaré, naturalment...

K. Pritxet.

LA CAÇERA

ELS caçadors són la gent que diu més mentides. A propòsit d'això, no estarà de més contar aquesta petita anècdota.

Al "Continental", un individu està contant les seves caçeres a l'Àfrica.

—Figureu-vos que havia sortit a caçar micos. Em fico pel bosc, i trobo una mona. Vaig per desaparar-li un tret, i un miquet, que sens dupte era fill d'aquella mona, salta de l'arbre i em comença a fer festes per a que no matés a la seva mare.

—Vol dir que va ésser per això? — interrompí un dels que escoltaven la conversa.

—Ja ho crec!

—Doncs jo més aviat m'inclinaria a creure que el miquet et va pendre per son pare...

Kit Xalla.

LA PAGESA ESPAVILADA

UNA noia, que semblava venir del poble, va entrar en un colmado:

—M'ha dit la mestressa que'm dongui una dotzena d'ous.

—Ara t'els donaré. De quan els vols?

—De quatre pessetes la dotzena. Però haurien d'ésser fets d'una gallina negra.

—I com es coneix, això?

—Oh! Es un secret!

—Però tu sabs coneixe'ls?

—Jo, si.

—Doncs, tria-t'els tu mateixa.

La noia tria la dotzena, la paga, i quan ja té la paperina a la ma, diu:

—Ara li explicaré en què es coneixen els ous de gallina negra!

—En què, pubilla?

—En que sempre són els més grossos!

K. Umi.

ENTRE AMICS

DOS amics es troben al cafè.

—M'en vaig a París, noi! — diu un d'ells.

—I t'emportes a la teva dona?

—Mai de la vida! Quan tu t'en vas a Londres, que t'emportes la salsa anglesa?

Pock A. Solta.

SEGURAMENT

PER la Rambla passa un enterro luxós. Un senyor s'hi fixa i pregunta a un altre que l'acompanya:

—Que sap qui és el mort?

—Si, senyor — respón l'altre—. Es el que va al cotxe de davant.

Rosck Hilla.

Conte premiat en el número passat:

LA DECLARACIO D'AMOR

sa va agafar la gàbia i la va penjar al costat del water, on el pobre animal, durant prop de tres setmanes va sofrir el torment de les desagradables emanacions del mateix.

Naturalment que el dia que la senyora Mercè va tornar de viatge, el lloro havia tornat a ocupar el seu lloc de preferència a la galeria.

—I què? — preguntà la senyora Mercè a la Lluïsa—. Ja ha cuidat bé el meu ocellet?

—Ja ho crec! — respongué cinicament la minyona.

Però, veus aquí que quan la bona senyora s'atancà a la gàbia de l'ocell, aquèst, posant-se en una posició la mar d'estranya, començà a imitar uns sorolls que, no més per la pudor que evocaven, eren capaços de fer treure les tripes al més pintat, i començà a dir:

—Està ocupat! Està ocupat!

D'aquesta manera, l'enginyós animal pogué explicar a la seva mestressa el lloc on l'havien amagat, i així fou com la Lluïsa rebé en càstig de la seva acció la "llauna" consegüent...

Pock A. Sholta

—Ah, Lluïsa, si vostè sentís el què jo sento...!
—Precisament d'això tinc por: de què després de sentir-ho, ho sentiria molt.

LA VENJANÇA DEL LLORO

QUAN la senyora Mercè se'n va anar de viatge cap a Paris, el primer que va fer fou recomenar a la seva minyona, la Lluïsa, que cuidés amb tota cura del que ella deia "el seu ocellet".

El seu ocellet era un lloro, més lleig que fet d'encàrreg, i al que la minyona, no sabem per quines raons, professava un odi completament africà.

Així que la senyora Mercè va agafar el tren, la Lluïsa esclatà en un accés de còlera, bo i exclamant:

—Avara! Pocavergonya! Mala dona! Anar-se'n per vint dies i deixar-me vuit duros miserables per la meua teca! Què es creu, aquesta mitja senyora, que menjaré jo amb vuit rals diaris?

I el lloro va pagar les conseqüències. La Lluï-

—Pots estar-ne ben segura, Mercè. L'EROTYL és capaç de fer reviure a un mort...

Erotyls

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Representants: Loterrens. - Dnu de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER — TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

EN Maurice Chevalier ja ha guillat. El senyor Miró i el mateix "chanteur" haurien prorrogat l'atracció en vista de l'èxit, però com que el gran Maurice té més compromisos que una nena maca en ball de festa major, no s'hi ha pogut estar ni un dia més.

Que torni quan ans millor es nostre desig sincer, perquè som admiradors d'en Maurice Chevalier.

MMARGARITA la "Tanagra" serà traduïda aviat al català i es representarà en un popular teatre del Paral·lel. El traductor és l'inquiet i simpàtic Brauli Solsona, que tan activa i important part té a les revistes del "Còmic".

No cal d'uptar que en Solsona obtindrà un èxit complert i que portarà molts dies de glòria en el Paral·lel.

AL "Espanyol" s'ha reprissat "Amor filarmònic", un vodevil molt graciós que no s'havia representat des de feia molts anys.

El públic ha rigut de valent, emplenant el popular teatre i aplaudint a en Santpere, que hi fa una creació.

Mireu si "Amor filarmònic" em va deixar satisfet, que sortint vaig fer que em fessin un solo de clarinet.

AL "Colisseu Pompeya" es va reprissar diumenge "La comèdia extraordinària de l'home que va perdre el temps", de l'Adrià Gual. Cosa estranya, no va ploure, al menys al carrer, que en certs recons de Barcelona jo no en responc, puig encara no s'ha inventat cap baròmetre que registri aquestes variacions atmosfèric-fisiològiques.

L'obra, segons el seu títol, és d'una actualitat gran, puix tal com van els negocis tots el temps anem passant.

AL "Royal Concert" ha debutat la Mimosa. Es una xicoteta d'allò més caia i si la gent l'aplaudeix, és senzillament perquè la xicoteta es mereix que li aixequin un monument a la bretxa de Sant Pau. També hi tenen a la Encarnita Gil, a la Conxita Espinosa, a la Soldevieta i a la Borràs.

S'hi passa una bona estona per deu ralets tot plegat, perquè aquelles xicotetes saben que tot va molt mal.

AQUESTA setmana jo volia tornar al "Moulin Rouge", però, en sapiguer que encara hi havia en Manolo Rodrigo, he dit que, apa, buenas! Veure aquell noi i tenir d'anar a gastar-me un nap, és lo mateix, i jo no estic per brocs, i encara menys per broques.

Puig en Manolo Rodrigo sap imitar tan rebé a les dones, que, senyors, jo no sé pas lo que em ve!

L'Apeles Mestres ha estrenat amb gran èxit al "Romea", "La barca vella".

El veterà escriptor i dibuixant ha obtingut, amb aquest motiu, un èxit sorollós, èxit que ha compartit amb la parella Vila-Davi, que s'han guanyat un homenatge dels nombrosos aimants del veritable teatre català.

Per la gent de can Romea "La barca vella" haurà estat un medi per a que arribi a port, sense novetat.

EPI... EPI... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

MARCA REGISTRADA

NOTA

Se serveixen comandos per correu, amb tota discreció

EN busca del meu noi", és el títol del darrer vodevil estrenat al "Ba-ta-clan". Servidor, que va ésser-hi l'altre tarda, hi va riure de debó, i si no perquè va trobar una noia molt caia que els hi va fer esquitxar tots, al vespre hi hauria tornat. Ara, el senyor Serrano té en preparació una nova revista titulada: "Amor y flores". Com que les flors, en aquest cas, estaran representades per una colla de xicotetes de la casa, creiem innecessari dir que esperem l'estrena de l'obra amb veritable impaciència.

Puix les flors de referència jo ja puc assegurar que valdrà ben bé la pena d'anar-les a desfullar.

LA "prisionera" és el títol de la darrera obra estrenada a "Eldorado". Encara que un crític barceloní i diluvienc es desfaci en insults grollers contra els autors, servidor de vostès els hi afirma que no mereix tan dur comentari.

Agafant "La prisionera" i fent la comparació encarada amb "L'ou com balla", és digna d'en Calderón.

JA tenim altre volta a en Vallejo entre nosaltres. Dissapte va debutar al "Victòria", al ensemps que la famosa triple Roseta Ros.

Naturalment que la Roseta ens va agradar molt més que en Vallejo, això no cal ni dir-ho, però això, naturalment, no és cap raó per a que deixem d'enviar al veterà i popular actor la nostra salutació més afectuosa i sincera.

Que accepti, doncs, en Vallejo la enhorabona cordial del humil afarta pobres d'aquesta ciutat comtal.

LA parella León-Redondo — això sembla el títol d'una comèdia d'en Muñoz Seca — ha estrenat al "Barcelona" la darrera producció dels Quintero, titulada "La cuestión es pasar el rato".

Si el propòsit dels autors responia al títol de l'obra, aquests poden donar-se per satisfets.

I menys mal quan és així, puix en els temps que corren fins sembla un xic difícil entretenir als que paguen.

L'afarta pobres.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'especifica

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—I per què vols canviar-te la combinació?

—No t'he dit que avui he de fer tres o quatre visites de compromís?